

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 304.

Solgte Session.

74de Møde.

Mandagen den 7de Januar Kl. 7 Aften.

(Forsat.)

Justitsministeren: Vædringsforslaget under Nr. 1 maa jeg modsætte mig; naar en Tilskadekommitte eller Syg ønsker at blive henbragt til et Hospital, eller at der skal kaldes en Læge, eller naar Barberen selv finder Sligt ønskeligt eller nødvendigt, og han saa undlader at varetage det Fornødne, er hans Forsømmelse saa stor, at en Mulet af 1 Rb. Slet ikke vilde komme til at staae i noget Forhold til Forseelsen, selv om der var de meest formildende Omstændigheder tilstede. — Om det i Loven kommer til at hedde „billigt Væderlag“ eller „Væderlag“, har vist ikke stort at sige, men det Første indeholder dog en meget passende Hensynsvisning; thi da dette er et Forhold, der ikke gaaer ind under almindelige Regler, tilkjendegives derved, at der ved Bestemmelsen heraf skal tages Hensyn til de foreliggende særegne Omstændigheder, som kunne tjene til at bedømme, hvad der vilde være passende. Ligesom det nu i sig selv er hensigtsmæssigt, at dette Ord „billigt“ staaer her, saaledes maatte der dog ogsaa være en overveielende Grund for at udstemme det af Loven, og jeg vilde derfor tilraade det høitærkede Thing i denne Henseende at lade det blive ved Lovens Bestemmelse. — Jeg har ikke Noget at erindre imod, at Afgangent til at kopsætte, overeensstemmende med Vædringsforslaget under Nr. 3, kommer til at staae aaben for Enhver, fordi der ikke er nogen Grund til

at frygte for, at en selv paa urigtig Maade iværksat Kopsætning kunde medføre ialfald nogen synderlig Skade. Den anden Deel af samme Vædringsforslag har derimod Afkilligt imod sig; thi efter den gjældende Lovgivning har Ingen været berettiget til at give sig af med Aareladning, uden at han havde Hjemmel dertil ved sin Stilling enten som Læge eller som Barbeer, eller han ialfald havde speciel Tilladelse dertil, og det kan ikke negtes, at naar man nu lader Loven fastsætte, at de, der for tiden udøve denne Forretning, ogsaa fremtidig skulde kunne udøve den uden at underkaste sig den ellers for Fremtiden befalede Prøve, saa vilde Loven paa en Maade godkjende de Overtrædelser, der hidtil, vistnok i stort Omfang, have fundet Sted, ja, den vilde ikke alene godkjende dem, men den vilde i Virkeligheden give en Belønning til dem, der havde gjort sig skyldige i saadan Overtrædelse, idet de bleve forskaaede for at aflægge den befalede Prøve. Det maa imidlertid erkjendes, at disse Betragtninger tabe meget af deres Vægt, naar man tager Hensyn til, at det idelig og idelig har været Tilfældet, at uberettigede Personer have givet sig af med at aarelade, uden at nogen Indskriden fra det Offentlige har fundet Sted, og det er ogsaa vist, at Villighed i ikke ringe Grad taler for en saadan Bestemmelse som den foreslaaede. Jeg skulde derfor fra min Side ikke have Noget imod ogsaa at gaae ind paa denne Deel af Vædringsforslaget; men hvis Thinget vedtager det, vil jeg dog anfæse det for meget ønskeligt, at der stæer en Tilføining til den sidste Deel af Vædringsforslaget, blot for at forebygge de Tvivl og Ulemper, der